

Marianne Witvliet & Henriëtte Moll

Ik ben de sterkste

Mozaïek Junior, Zoetermeer

Mijn naam is Josje.

Het liefst ben ik buiten.

Ik hou van hardlopen in mijn eentje.

Van voetballen met veel kinderen uit de buurt.

Vroeger wilde ik schommelen.

Hoe hoger, hoe fijner.

Hoe dichterbij de wolken, hoe beter.

Als ik kon kiezen, zou ik een zwaluw willen zijn.

Om het plezier waarmee ze zweven.

Om hoe mooi ze zijn.

Soms probeer ik zo hard te rennen dat het op zweven lijkt.

Ik heb vrienden en vriendinnen.
Mijn allerbeste vriend heet Oos en mijn beste vriendin Sammie.
In de tuin bij Oos staat een oude appelboom met sterke takken.
Vaak klimmen we erin.
Boven in de boom ben je pas echt buiten.
Als de appels rijp zijn, kies ik voor hem de grootste
en hij voor mij de roodste.
Dan praten we over school.
Over vrienden en over voetbal.

Ik voetbal met Oos. Hij is een aanvaller, ik verdedig.
Hij is beter, ik ben sneller.
Hij leert mij trucs. De schijntrap, de panna, de sleep. Of de schaar,
daar ben ik goed in. Je probeert je tegenstander de verkeerde kant op te
lokken en dan ga jij de andere kant op.
Ik leer Oos rennen zonder moe te worden.

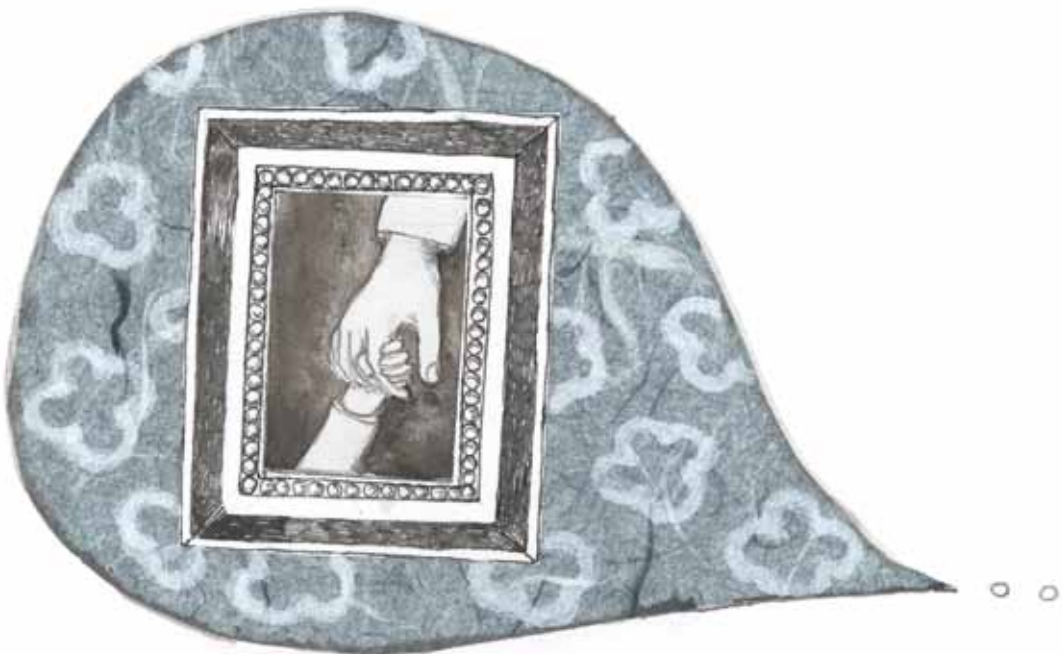

Met Sammie deel ik meisjesdingen. We spelen met elkaars spullen, we lenen elkaars boeken en kleren. We delen ook dingen die je niet kunt zien, zoals blij zijn of boos of verdrietig. Soms zijn Sammie en ik zo dichtbij dat we elkaar even moeten aanraken. Van blijdschap.

Ik woon bij mijn moeder.
Met mijn broertje Boris die nog klein is.
Hij heeft zwarte krullen, ik heb lang, steil haar.
'Het is goudblond,' zegt mama.
Dan tilt ze me op en zwaait me in het rond, zodat mijn haren vleugels
lijken.
Dan doe ik mijn ogen dicht en ben ik bijna een zwaluw.
Ik ben veel zwaarder dan Boris, maar mama is sterk.
Haar armen houden mij zo stevig vast dat ik nooit kan vallen.

Mijn moeder kan ook heel hard lopen.
Dat rennen heb ik van haar geleerd.
'Het is gezond, je wordt er sterk van,' zegt ze.
Vroeger had ik een vader.
Maar hij is er niet meer.
Ik weet nog wel dat hij voorlas en zei dat ik op een elfje leek.
En ook dat ik allesbehalve een elfje was, omdat ik sterk en stoer ben,
als mama.
Dat was voordat hij ziek werd.

Soms lijkt het alsof dingen niet kloppen.

Zoals laatst.

Ik was buiten adem, want ik had geprobeerd een zwaluw bij te houden.

Ineens stond er iemand voor me.

Ik kende zijn gezicht, maar niet zijn naam.

Ik kende hem wel en ook weer niet.

Het is een gewoon iemand uit de buurt,
met aardige ogen.

'Ken je mij nog?' vroeg hij.

